

dette nu maatte vise sig at være Tilfældet — og jeg har ikke opgivet alt Haab derom — maa jeg forstaa den høitærede Minister saaledes, at han ikke vil lægge Forslaget nogen Hindring i Veien, forudsat at dette Forslag bliver Thingets Skjøn og godkendt af det andet Thing. — Med Hensyn til Laanebestyrelsen har den ærede Minister derimod indvendt, at det ikke var en Laanebestyrelse som den i 1857, der var valgt af vedkommende Minister. Hvad dette Spørgsmaal angaar, skal jeg kun sige — her taler jeg kun paa egne Begre — at jeg ikke veed, hvorvidt Forslagsstillerne, ved at tage Sagen under fornyet Overveielse inden 2den Behandling, maatte kunne gjøre Indrømmelser paa dette Punkt. Seg for mit Vedkommende skal ikke være uwillig dertil, naar jeg til Gjengjæld faar en Garanti for, at Forslaget vil blive til Lov; thi jeg sætter Pris paa, at der virkelig bliver gjort Noget, og Noget, der efter min Mening kan lindre den Træng, som jeg formener at være til Stede.

Finantsministeren (Estrup): Ja, jeg skal ikke trætte det ærede Thing med yderligere Udtalelser derom; jeg tør ganske rolig henvise til at gennemlæse paany Sp. 1216, 1217 og 1218 i Rigsdagstidenden.

Nasmussen: Jeg kan ikke godt undlade at gjøre endnu en lille Bemærkning i Anledning af det Spørgsmaal, jeg reiste om ogsaa at komme Sognesparekasserne til Hjælp ved denne Leilighed. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte, at det havde været hans Mening, at Forslaget skulde omfatte alle Sparekasser, for saa vidt de opfyldte de Betingelser, som findes i Lovforslaget; men den ærede Forslagsstiller veed vist ogsaa meget godt, at der maatte slet ingen er af disse smaa Sparekasser, som kunne opfylde disse Betingelser. Den ærede Forslagsstiller vil vistnok indrømme mig, at disse Sparekasser trænge lige saa haardt, ja fuldt saa haardt som nogen af de andre, for at de kunne hjælpe mange ubemidlede Folk omkring i Landet. Naar altsaa disse Sparekasser paa Grund af den Bestemmelse, der findes i Lovforslaget, ikke kunne opfylde de Betingelser over for Statskassen, som her forlanges, saa tror jeg ikke, at de kunne komme til at nyde Godt af de Bestemmelser, som blive slaede fast ved dette Lovforslag, og netop derfor omtalte jeg før, som jeg omtaler det nu, om det ikke var muligt at faae indsat en Bestemmelse, hvorved ogsaa disse kunde komme til at nyde Godt af dette Lovforslag; det var denne Betydning, jeg gjorde. Jeg skal foreløbig bemærke, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne saavel som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) mente, at det ikke kunde gaa saa vidt, at Statskassen skulde laane ud mod Kaution, men min Mening er, og jeg tror, at jeg udtalte den tydelig nok,

at de Mænd, som i det Hele taget have oprettet Sparekasserne, jo i Almindelighed ere Giendomme, hvori der ligger nogen Verdi, saa at de derigjennem kunne yde en sikker Garanti for et Laan af Statskassen til saadanne Sparekasser. Min Mening er derfor den, at, naar denne Bestyrelse, eller hvad jeg skal kalde alle de Mænd, der garanterer disse Sparekasser, vilde være Kautionister i dette Tilfælde, ligesom de ere Kautionister for Sparekasserne lige overfor alle Andre, der indskynde Penge i dem, vilde der ikke kunne være Noget til Hinder for, at der her kunde gjøres Noget overfor Sognesparekasserne, idet jeg mener, at Statskassen kunde være godt tjent dermed, naar den kunde have en saa sikker Garanti som den, der ligger i at have saadanne Mænd til Kautionister, der Alle, saa vidt jeg veed, ere Giendomsbesiddere. Dette, mener jeg, kunde være tilstrækkelig Garanti for Statskassen med Hensyn til saadanne Laan, som jeg i Grunden antager, ikke vilde blive saa meget store. Man maa jo nemlig huske paa, at overfor saadanne mindre Sparekasser kunne ogsaa mindre Beløb allerede gjøre meget godt. Seg vil blot nævne, at et Par Tusinde Kroner kunde gjøre maaste ikke saa lidt Gavn i en enkelt Kommune overfor fattige Folk, naar Sparekassen kunde yde disse et midlertidigt Laan paa en kort Tid for at hjælpe dem ud af den støblifikke Forlegenhed, som de have stor Træng til at faae afhjulpen. Jeg kan derfor ikke Andet end paastaa, at den Tanke, jeg har udtalt, og det Spørgsmaal, jeg har opfattet, er noget ganske rigtigt og sundt, og jeg mener, at, dersom vi ved denne Leilighed skulde gjøre Noget, hvad jeg billiger, saa skulde vi ikke alene, som der ogsaa er udtalt fra anden Side, hjælpe netop Middelklassen alene, men vi skulde ogsaa gjøre Noget, hvorved det bliver muligt, at Smaa-folk i Vinkeligheden kunne blive hjulpe. Da dette imidlertid ikke kan ske ved Forslaget, som det foreligger, mener jeg, at vi bør sørge for, at der bliver indsat i Loven Bestemmelser, som føre derhen, at disse Folk ogsaa kunne blive hjulpe. Jeg kan ikke forstaa, at de ærede Forslagsstillere kunne have Noget mod en saadan Bestemmelse. Jeg mener ikke, at det skulde være saa løst, at man skulde være udsat for, at Statskassen kunde lide noget Tab; paa ingen mulig Maade. Jeg mener, at Garanter for saadanne Sparekasser maatte ere saa Meget, navnlig i faste Giendomme, at de maatte være i Stand til med fuld Sikkerhed at garantere Statskassen saadanne Laan, ligesaa fuldt som den kan modtage Obligationer og andre Værpapirer. Det er altsaa ikke noget løst Henkastet, jeg kommer med, men jeg mener, at man bør gjøre Noget i denne Henseende. Jeg skal derfor endnu en Gang paa det Varmeste anbefale dette til nærmere Overveielse. Jeg veed nu ikke, om der vil blive nedsat et Udvalg angaaende dette Lovforslag, men der kunde maaste ved Sam-